

The Delgado Brothers | De lange weg naar erkenning

The Delgado Brothers uit Los Angeles zijn het levende bewijs dat wanneer je volhardend bent en altijd streeft naar kwaliteit, er na 40 jaar nog steeds een glansrijke carrière voor je kan liggen. Zijn The Delgado Brothers het best bewaarde blues geheim van Amerika? Nee dat niet, want de broers hebben geen enkel geheim en de laatste jaren is de hoop op een carrière overzee langzaam vervlogen. Maar nu blijkt het tij toch te keren. De uitgebalanceerde mix van blues, soul, funk, latin en veertig jaar ervaring levert hen grote waardering op van collega bands en blues recensenten. Voor de Amerikaanse critici was het geen verrassing dat de International Blues Challenge 2016 werd gewonnen door het drietal broers. Gitarist en frontman Joey Delgado won daarnaast de Freddy King Award als beste gitarist van de competitie. Op 28 mei jl. speelden ze voor het eerst in Europa op het Duvelblues festival in België. Op 3 december zullen The Delgado Brothers voor het eerst in Nederland te zien zijn op het Flirting With The Blues Festival in De Flint in Amersfoort. Daarna zal de rest van Europa ook veroverd worden door de drie broers uit LA.

Muzikale gaten

Zet zes muzikale broers op een podium en het feest kan beginnen. Zo wonnen de broertjes Delgado [Bob, Jimmy, Eddie, Steve, Danny en Joey] hun eerste talentenjacht in 1969. In dat jaar lieten ze de concurrentie al mijlen ver achter zich. Zo ontvouwde zich een carrière van avond aan avond spelen op feesten, partijen, verjaardagen en uiteindelijk nachtclubs. "Ik was ongeveer 12 jaar oud en rond die tijd leerde ik mijn talenten op de juiste wijze te benutten," begint frontman en gitarist Joey Delgado zijn verhaal. "Mijn oudere broers waren zeer muzikaal en in mijn jeugd werd ik blootgesteld aan een grote diversiteit aan muziek, want ieder had zijn eigen voorkeur. Mijn oudste broer Bob die in de jaren zestig al in de psychedelische band The Exotics speelde was geïnspireerd door, Cream, Led Zeppelin en John Mayall. Hij speelde al bluesnummers en zijn band

was in die tijd een vreemde eend in de bijt tussen al die top 40 en motown coverbands. Ik leerde bij ons thuis gitaar spelen van zijn bandleden. Mijn moeder kookte de lekkerste gerechten en in de huiskamer zaten de opgeschoten jongens met gitaren, mondharmonica's en trommels. Ik oefen nog steeds de dingen die ze mij geleerd hebben. Er was in Los Angeles een behoorlijke rock 'n roll scene waar honderden bands elk weekeind van club naar club trokken. Tijdens de Vietnam oorlog werd dat natuurlijk minder omdat velen van hen werden opgeroepen voor het leger. Ook mijn oudere broers Eddie and Danny moesten in dienst, Eddie vertrok zelfs naar Vietnam. In die periode vulden wij als jongere broers de muzikale gaten op en werden we behoorlijk professioneel door de vele optredens die we deden. Wij waren in die tijd een Top 40 band. Toen mijn broers terug kwamen uit dienst moesten ze zich binnen de band muzikaal aanpassen maar dat leverde gelukkig geen enkel probleem op. Mijn oudste broer Bob jamde in die tijd regelmatig met ons mee als we aan het eind van de set los gingen op reggae, blues en soulnummers, het publiek vond dat geweldig. We hebben tot 1979 met z'n vijven samen gespeeld met Bob af en toe als toegift. We zijn allemaal beïnvloed door de Blues maar zonder mijn broer Bob had ik waarschijnlijk nooit Robben Ford, Larry Carlton en later Chris Cain ontdekt. Het gaf mij zoveel meer muzikaliteit, zoveel meer soul."

John Mayall

Drie van de zes broers bleven trouw aan de top 40 en speelden nog vele jaren in de muziekscene op Hawaï. Bob [bas], Steve [drums] en Joey [gitaar] besloten om als bluesband opnieuw te starten in 1984. "We hadden geen enkele ambitie omdat we allemaal een baan hadden en financieel onafhankelijk waren. We speelden veel in Los Angeles en in 1986 kwamen we in contact met Dennis Walker, producer bij Hightone Records. Hij had ons het Robert Cray nummer 'Where Do I Go From Here' horen spelen. Het origineel was door hem geproduceerd en onze versie bleek hij erg mooi te vinden want hij belde ons in diezelfde week twee keer op. Bob hing de telefoon ook twee keer op omdat hij niet geloofde dat Hightone ons een platencontract wilde aanbieden, dat leek ongeloofwaardig. Toch werden we labelgenoten van Robert Cray, Otis Rush en Joe Louis Walker, dat was een mooie tijd. We maakten ons eerste album maar hadden nog geen duidelijke visie waar we naar toe wilden met onze blues. We waren beïnvloed door blues maar nog geen bluesband. De producers van Hightone Records dicteerden ons als het ware hoe wij moesten spelen. Ze wilden dat we als Robert Cray zouden klinken maar wij kwamen niet in de buurt. De platenmaatschappij adviseerde ons om eerst maar eens door het land te gaan toeren en uit te vinden waar onze kracht lag. Aangezien we alle drie een gezin en een baan hadden zat dat er gewoonweg niet in. Een legitieme reden voor het platenlabel om ons te laten gaan. Het was eigenlijk een zegen want vanaf dat moment kregen we de ruimte om ons daadwerkelijk te ontwikkelen. We wisten dat we een hele goede band geworden waren maar we kregen nooit de erkenning die we verdienden, niet in geld en niet in de juiste podia, zeer frustrerend en ontmoedigend. We zaten ook nog eens midden in de opvoeding van puberende kinderen. We namen wat gas terug en pas in 1997 werden we weer opgepikt door Mocambo Records en daar kregen we de vrijheid om mee te produceren en mee te denken aan een nieuw album. Het resulteerde in het volledig zelf geschreven album Let's Get Back. Het album werd niet echt opgepikt door de media maar kwam wel terecht bij John Mayall. Hij bracht met de toenmalige Bluesbreakers waaronder Gary Moore, twee van onze nummers uit. Van de royalty's konden we ons eigen platenlabel Bel Asher Records starten. In 2005 en 2009 maakten we de albums, A Brothers Dream en Learn to Fly in volledige onafhankelijkheid."

Ons liedje is jouw liedje

The Delgado Brothers maken soulvolle muziek. Joey Delgado noemt het Memphis Swing, niet de blues zoals de bluesjury verwacht maar recht uit het hart. Als ze spelen dan willen ze de emotie die ze overbrengen terugzien bij de ooggetuigen. Dat is ook de filosofie waarmee de broers op het podium stonden tijdens de International Blues Challenge en dat werkte. "Enkele jaren geleden hadden we al meegedaan met de Blues Challenge als back-up band van Cherry Pruitt en eindigden we op de 4e plaats. Onze vrienden om ons heen overtuigden ons om in 2016 mee te doen als The Delgado Brothers. Verliezen was geen optie, we gingen voor de winst. Daar waren we alle drie van overtuigd. We hebben 40 jaar ervaring aan de dag gelegd en dat heeft gewerkt. We hebben ons optreden als een theatershow neergezet. We sneden een taartpunt van 9 verschillende nummers af en hebben daar een nieuwe taart van gemaakt met een toefje slagroom er bovenop.

Een show die geen enkel moment saai was en continu opwindend. We hadden nooit gedacht dat het zoveel impact op onze carrière zou hebben, er is internationale aandacht vanuit Canada, Australië en we gaan toeren in Brazilië. We zijn eigenlijk gezegend met het feit dat we in 1997 niet doorgebroken zijn. In die tijd speelden we nummers van andere bluesbands naar onze eigen interpretatie. Vanaf het moment dat we onze eigen nummers schreven zijn we pas een echte bluesband geworden. We werken heel goed samen en brengen alle drie iets bijzonders in. We schrijven over de dagelijkse dingen waar ieder mens zich mee kan identificeren. Niet te persoonlijk omdat het nummer ook van een ander moet kunnen worden. Ons liedje is jouw liedje. Sinds het winnen van de International Blues Challenge zijn we op een ander waarderingniveau terecht gekomen. Het is nog steeds geen vetpot maar we kunnen nu naar Europa zonder dat we zelf hoeven te investeren, een grote stap in de juiste richting. We moeten echt vijf dagen per week spelen om er van te kunnen leven, dus houden we onze vaste baan nog maar even aan. Laten we volgend jaar nog eens een interview doen en dan hoop ik dat kan zeggen dat ik fulltime muzikant ben."

Teaser Tour

"We werken nu aan ons vijfde album, waarbij we trouw aan onszelf blijven. Wij hebben het geluk gehad dat we een geweldige lichte muzikanten hebben mogen zien spelen, Cream, Led Zeppelin, B.B. King, Albert King en die hele lange lijst aan grootheden. Daar hebben we aan mogen ruiken en van geleerd. Het beste compliment dat we kunnen krijgen is dat men zegt dat we 'old school' zijn, want zo spelen we nu eenmaal. Er is hier in LA een geweldige muziekscene met duizenden muzikanten. We spelen regelmatig met onze muzikale vrienden Alex Schultz, Walter Trout en Coco Montoya. Dat maakt je een betere muzikant want net als vroeger leer ik nog steeds van het spelen met al die verschillende muzikanten. Tijdens onze eerste show in Europa op Belgische bodem had ik verwacht dat men ons al wat beter kende. De respons was aan het begin vrij lauw, maar na 90 minuten hadden we het publiek veroverd en overtuigd van onze blues. De toegift was geweldig. Ik ben er ook van overtuigd dat we het erg goed gaan doen tijdens onze tien daagse 'Teaser Tour' in Europa in december. We zijn de afgelopen drie jaar gevolgd door een team van camera mensen en er komt een documentaire aan dat het verhaal van The Delgado Brothers vertelt, het eindigt met onze overwinning op de International Blues Challenge. Een beter eind van de documentaire konden we ons niet wensen. Een beter begin van ons Europese avontuur ook niet!"

Meer info: www.delgadobrothers.com

Het Flirting with the Blues Festival heeft The Delgado Brothers weten te strikken voor hun eerste show in Nederland. Deze primeur kunt u meemaken op zaterdag 3 december a.s. in Flint Theater in Amersfoort. Aanvang festival 16.00uur. Tickets € 27,50 via: www.flint.nl

